Hồi thứ bảy mươi lăm
Phá Cô Lâu, Hồ Ông bại trận
Xử lăng trì, Ngô Khởi thọ hình

Còn Bạch Liên sai bốn vị Vương phi đánh vào bốn cửa. Tuý Vân thì đánh cửa sinh môn, còn Chung Long, Chung Hồ thì ở nhà giữ coi dinh trại.

Phân phát xong rồi, đằng vân bay lên trên không gặp Chung hậu mừng rỡ nói rằng:

– Hồ tiên ông có một món Huyết trân châu như ý, thật là lợi hại mười phần, như nó có dùng món đó mà đánh ta, thì Nương nương phải đưa cái Hỏa Long ra mà trừ nó mới nổi. Còn bây giờ thì vào giữa trận, dùng Hỏa Long đốt cây Tụ Hồn phan, ta vận động cây gươm thư hùng, trừ sát những loài yêu ma mới nổi.

Chung hâu cúi đầu vâng dạy, rồi kéo nhau vào trận. Bạch Liên vào trận đi trước, thần hồn của Chung hậu cũng theo sau, lúc ấy đương khi Hồ tiên ông ở trên pháp đài, bỗng nghe pháo nổ vang tai, tức thì thấy có năm ông Hoà thượng đánh vào năm cửa. Hồ tiên ông cười và nói rằng:

– Con Vô Diệm khéo bảo tụi thầy chùa tới đây chịu hại, làm cho người ta uổng công tu luyện trụ trì, đồ sải mầm sai tới đó làm chi, như chẳng có Na Tra tái sinh, thì đố ai phá trận này cho nổi?

Hồ ông vừa đang khoe miệng, thấy Bạch Liên cầm gươm sa xuống giữa thinh không, vừa mới đưa cây Tụ Hồn phan phất lên, không dè bị hồn Chung hậu chiếu cái Hỏa Long thần trạo ra, cây phan thình lình cháy tiêu hết mà Hồ tiên ông không biết là ai đốt, ngó trước ngó sau dớn dác.

Bạch Liên lại vung gươm tới đánh vội vàng. Hồ tiên ông liền nhả Huyết trân châu chiếu sáng hào quang, nhắm ngay trên đầu Bạch Liên đánh xuống. Chung hậu lại cầm cái Hỏa Long ra đỡ, hột trân châu ấy mắc lấy giữa thinh không.

Bạch Liên liền lấy cái Đơn Hồ bình, niệm ít câu linh văn tiên chú, Huyết trân châu tức thì bay xuống và chui tuốt vào trong miệng bình. Hồ tiên ông thấy vậy thất kinh, lại đưa Tụ Hồn bình ra thu hồn Thánh mẫu. Bạch Liên liền nhả trong miệng ra một bông sen trắng, cái Tụ Hồn bình chẳng dám tới gần, kế đó bỗng nghe sấm nổ giữa trời, đánh cái Tụ Hồn bình bể ra tan nát. Hồ tiên ông biết thế cự không lại, bèn hóa ngũ độn mà đầu sinh.

Sau đó Chung hậu với Bạch Liên đảo đi cùng năm cửa mà tiếp chiến với năm vị Vương phi, cái Hỏa Long của Chung hậu tới đâu cháy tiêu cả trận, còn cây gươm thư hùng của Thánh mẫu thì trừ loài yêu quái như chơi, năm cửa đi khắp một hơi, trận Cô Lâu tan hoang tứ tán.

Nói về Lưu Tuý Vân, khi đánh vào trung ương, truyền năm trăm quân đi kiếm cho được thi hài Điện hạ, còn bốn thân thì tiếp ứng với bốn vị Vương phi kia và xông càn phá trận. Lúc quân Tề đi theo đến giữa trung ương, gặp một cặp kim chùi và con ngựa của Xuân vương, kế ít thước lại thấy có một cái thây nằm ngay giữa đất, quân Võ lâm lật đật xúm lại khiêng hết về dinh.

Thánh mẫu lúc này kêu năm vị Vương phi đến nói rằng:

– Các vị phải mau mau thu binh về trại, còn bần đạo với Chung hậu hồn linh thì tới Hỏa Vân động để kiếm Tiên đan mà cứu tử Điền Nguyên.

Mấy vị Vương phi vâng lệnh, thu binh về tới Khương lang trại, thì quân đã đem thây Xuân vương về để nằm trong hổ trướng rồi, mấy người xúm nhau lại gần xem, thì lấy làm kỳ dị, bèn nói với nhau rằng:

– Vả chăng Xuân vương mình cao chín thước, sao bây giờ lại thấp nhỏ thế này, hay là trong loạn quân chẳng biết đông tây, đi kiếm lầm phải thây người khác chăng?

Kẻ thì nói phải người thì nói không, cùng nhau cãi lộn om xòm, Lưu Tuý Vân mắc cỡ chẳng dám tới gần, ủ mày liễu nhỏ sa luỵ ngọc và thầm nghĩ rằng việc này nếu trễ nải thì Xuân vương khó nỗi tái sinh. Nghĩ rồi liền từ biệt mấy vị Vương phi ra khỏi cửa đằng vân bay tới Cô Lâu trận.

Khi ở trên mây ngó xuống, thấy tướng tinh kim long xuất hiện hào quang, bèn đến nơi Thổ đài, quả thấy thây Xuân vương còn nằm ngay giữa đất. Mặt mày ngó như người chết, nhưng mà còn có sinh khí một hai phần, sự căn duyên là tại ông trời xanh nên bề ái tuất xui lòng người má đỏ. Đã chẳng quản ra công lao khổ, lại quên hết những sự hiểm nghi, bồng Xuân vương đỡ dậy một khi, lấy đạo phục mà lau chùi long thể.

Đây nhắc về Bạch Liên Thánh mẫu với Chung hậu đằng vân bay tới Hỏa Long động, gặp Xich Hà tiên nữ, chào hỏi xong rồi, bèn thỉnh vào báu điện. Chung hậu tức thì hoàn hồn, cũng như người nằm ngủ chiêm bao mới dậy, ba người đang đàm đạo với nhau, kế nghe tiếng hạc kêu vang, Hỏa Vân thánh mẫu đà về tới động. Bạch Liên với Chung hậu đều tới bái kiến, Thánh mẫu nói:

– Bần đạo mắc đi Tam Thanh cung có chuyện, dặn Xích Hà giữ động và tiếp rước Chung Thái Chân.

Chung hậu liền tâu thuật hết các việc tới mượn bảo bối, không dè nằm ngủ, chiêm bao thấy Thánh mẫu về đưa cho cái Hỏa Long thần trạo, bảo đem tới phá trận Cô Lâu. Chung hậu nói tới đó, Thánh mẫu cười và nói rằng:

– Ấy là phép chuyển hóa của tiên gia, chẳng phải là Nương nương nằm ngủ.

Chung hậu nghe nói vậy mới dâng bảo bối lên trả và tạ ơn. Thánh mẫu lại đưa cho Thiên long tân thuỷ[99] và dặn rằng:

– Phải đem vật này về mà cứu Điền Nguyên cho mau, bảo vật ấy trị được bệnh tà yêu, giây lát hoàn hồn khỏi tử.

Nói rồi liền lấy cái ve bạch ngọc, rót nước miếng rồng mà đưa cho Chung hậu. Chung hậu lãnh lấy tạ ơn, Bạch Liên cũng bái từ Hỏa Vân thánh mẫu. Hai người đều giã từ cổ động, đằng vân bay trở về dinh. Khi đến nơi, thấy trong dinh còn xúm nhau mà cãi về thi hài của Xuân vương. Chung hậu bước tới vội vàng, xem quả là hình dung Mao Toại. Chung hậu mới bàn rằng:

– Chắc là Mao Toại đi ra thông tin, bị lạc đường vào trận Cô Lâu, ấy cũng tại số trời, Mao gia ngày sau được thành tiên thể.

Kế đó Bạch Liên lại đánh tay làm một quẻ, cười ngất và nói rằng:

– Điện hạ đã có người cứu, người ấy là Nguyệt Phách Tinh Quân[100], vậy phải mau sai người qua phía đông nam, mà tiếp cứu người bị nạn.

Chung hậu nghe nói cả mừng. Liền lên ngựa đi trước, Thoại Hoa với Kim Định cũng theo sau; đi vừa được một hồi lâu, đã tới trận Cô Lâu chính giữa. Thấy có hai người ngồi giữa đất, quân bèn thưa lại cho Chung hậu hay. Thoại Hoa và Kim Định bay ngựa đến gần, quả thấy Tuý Vân còn ngồi ôm thây Điền Nguyên mà khóc. Chung hậu cũng xuống ngựa tức tốc đến nói rằng:

– Lưu sư điệt! Có Ai gia tới đây.

Tuý Vân thấy vậy lấy làm mắc cỡ, nhưng mà giả lả làm khuây, kế đó quân áp lại bồng thây Xuân vương lên kiệu. Chung hậu và mấy vị Vương phi theo dõi về đến dinh, Bạch Liên bước tới hỏi rằng:

– Có quả như có thầy bói chăng? Vậy phải mau cứu lấy người, kẻo để lâu không tiện.

Chung hậu bèn lấy ve bạch ngọc đưa ra, cạy miệng đổ cho Xuân vương phân nửa, còn một nửa đổ cho Mao Toại. Giây lát hai người tỉnh dậy, đều đem nhau lạy tạ Bạch Liên, nội dinh thảy hoan hỉ quá chừng, còn khen ngợi tiên gia pháp lực. Lúc đó Mao Toại mới tâu rằng:

– Tể phủ sai ngu thần ra thông báo, chừng thấy trong thành hỏa tiễn bắn lên, xin dùng kế nội công ngoại ứng. Tôi lại đi lầm vào Cô Lâu trận, may không chút nữa đã bỏ mình, nhờ Tiên gia cứu tử hoàn sinh. Mao Toại này mới thoát khỏi thành uổng tử.

Chung hậu nói:

---

[99] là nước miếng con rồng

[100] là vì sao của Tuý Vân

– Ngươi hãy trở về thành cho gấp, nói lại cho tể phủ người hay, Ai gia đề binh trong đêm nay, phải làm y như kế.

Mao Toại lĩnh mệnh bái biệt rồi trở về thành. Khi Mao Toại đi rồi, Chung hậu mới đòi chúng tướng đến truyền lệnh cho tam quân hay rằng:

– Đất Lâm Trì là chỗ thân sinh cha mẹ, bị tặc nhân chiếm cứ những ngày, bây giờ phải đồng lòng đồng sức mới hay, bắt nghịch đảng mà phân thây muôn đạo.

Tam quân nghe nói, đều hiệp một tiếng la lên rằng:

– Xin liều mình để trả nợ giang sơn, cho rạng chữ anh hùng thì thế.

Chung hậu nghe vậy cả mừng, liền kêu Tuý Vân mà bảo rằng:

– Sư điệt đã nhiều phen công phó, phen này hãy ráng sức mà giúp Ai gia, vậy mau lãnh lấy ấn tín Chiêu Dương, tàng hình vào hoa viên mà cứu Bắc cung Trịnh thị, hễ cầm ngọc ấn ném xuống giếng, thì có thần linh ủng hộ tức thì.

Tuý Vân vâng lệnh ra đi, Chung hậu lại kêu bốn vị Vương phi tới mà nói rằng:

– Vương tức hãy lựa lấy tám chín mươi tên dũng sĩ như nông, người thì làm hoặc công hoặc cổ, trà trộn vào với quân Ngô Khởi, đến núi phía đông nam nơi núi Ngưu Sơn, hễ tới đó thì dúm nhau nói to nhỏ rằng: Bình Chung hậu đã trở về, phải kiếm nơi mà trốn đi. Như vậy mới vào thành không ai ngăn cản, để làm kế nội công, chừng nghe ngoài có tiếng pháo liên thông, thì sát nhập vương cung mà bắt con cẩu phụ.

Bốn vị Vương phi lĩnh mệnh, liền lựa tám chín mươi dũng sĩ và thay đổi y phục, rồi kéo thẳng lên núi Ngưu Sơn…Chung hậu lại nói với Bạch Liên rằng:

– Xin nhờ Thánh mẫu giúp sức, dùng tiên phép làm nghi binh để cho tiểu muội thủ thắng phen này.

Bạch Liên gật đầu, liền đằng vân bay mất.

Khi bốn vị Vương phi dẫn binh lên tới núi Ngưu Sơn rồi, tẻ ra đi chòm năm lũ bảy, làm như người mất vía mất hồn, nói thầm nói thì với nhau rằng:

– Quân Chung hậu bất nhân quá sức, đi tới đâu là tàn hại tới đó hoài hoài, vậy phải mau kiếm nơi kiếm chốn mà lánh thân, bằng không thì hoạ gởi tai bay tới gấp.

Người người đều nói, rồi ủ mặt châu mày, làm như bộ kinh hồn thất vía. Quân Ngô Khởi đều nghe lọt, thì đã sinh nghi, thình lình lại nghe trong núi lại có tiếng quân reo ó vang dầy, đồng đua nhau bỏ đồ chạy hết.[101]

Lúc đó quân Ngô Khởi mạnh ai nấy chạy, chẳng biết ai ngay ai gian, cứ chạy thẳng một đường, trông về tới thành mà bế cửa lại. Bởi cớ ấy nên bốn vị Vương phi với mấy người dũng sĩ, đều được lộn lạo đi thẳng vào thành Lâm Trì, quan giữ thành chẳng biết ai là ai cũng tưởng đều là quân mình hết.

[101] Ấy là kế của Bạch Liên thánh mẫu, dùng tiên pháp mà làm nghi binh

Còn Ngô Khởi với Nghinh Xuân cứ ngày ngày yến tiệc, chẳng hề lo tới việc bề ngoài, đương lúc ca xang rất vui vẻ, xảy thấy cung quan vào báo rằng:

– Trận Cô Lâu đã bị phá, Hồ tiên ông không biết ở ngã nào? Xin Thiên tử phải tính làm sao, kẻo mà nan đào sinh mạng.

Ngô Khởi nghe tâu, hồn bất phục thể, té nhào xuống long đôn, Nghinh Xuân tới ôm lấy khóc ròng, giây lát Ngô Khởi mới tỉnh, lại thấy cung quan vào báo nữa rằng:

– Có Yến tể phủ với Tô phó tướng vào chầu, còn ở trước cung môn đợi lệnh.

Ngô Khởi thở ra một tiếng, rồi truyền chỉ cho hai người vào. Yến Anh với Tô Tần vào tới nơi, đều triều bái, Ngô Khởi bước xuống đỡ dậy, Yến Anh liền hỏi rằng:

– Nay Tề binh đã tới rồi, Bệ hạ có tính mưu chi mà cự địch chăng?

Ngô Khởi đáp rằng:

– Ai gia đã tính muốn cùng Chiêu Dương viện lánh mình mà về đất Thanh Châu, còn những phủ khố lương tiền, thì nhất tề phóng hỏa và lại mãn thành võ văn cùng bá tính thì trẫm giết hết chẳng tha, dầu con Vô Diệm nó có phá được Lâm Trì này chừng vô đến cũng chẳng còn chi một mảy.

Yến Anh nghe nói hỡi ơi và tâu rằng:

– Tôi thường nghe: Dân là cội rễ trong nước, cội rễ có bền vững thì nước mới được yên, như Bệ hạ chẳng ra nhân đức với dân lành thì thôi, lại làm chi những điều tàn bạo, tôi e cho bá tính ở Thanh Châu hay được việc ấy nữa, thì hoạ biến ở bên tai, tới lúc đó Bệ hạ mới cùng ai mà cố thủ thành trì, để ngừa giữ tặc binh đối địch.

Ngô Khởi nghe phải bèn nói rằng:

– Tiên sinh có diệu kế chi, xin dạy cho quả nhân với.

Yến Anh bèn tâu luôn:

– Bây giờ binh mã trong thành có hơn mười vạn, còn lương thảo có đủ chi dụng được mười năm, nên cố thủ thành trì, chờ cho quân Tề hết lương, ta sẽ ra bắt nó.

Ngô Khởi nghe nói rất đẹp dạ, khen rằng:

– Thật quả Tiên sinh cao kiến, như vậy Cô vương hết sức vui lòng, thôi kíp truyền quân hộ giá ta đi tuần phòng, ngõ để điều đình binh sự.

Quân hộ vệ liền sửa soạn xe giá cho Ngô Khởi đi tuần thành, còn các việc trong cung đình giao cho Yến Anh xem sóc. Lúc này Chung hậu nói với Bạch Liên rằng:

– Đêm nay ngu muội đi phá thành bắt giặc, còn Tuyên Vương thánh chúa đương ở phương xa, xin phiền cung Tiên gia tới núi Thương Sơn đem Tuyên Vương về đây cho gấp.

Bạch Liên nói:

– Việc ấy để mặc bần đạo, Nương nương chớ khá ngại lòng.

Nói rồi hai người từ biệt nhau, Bạch Liên bèn đằng vân bay mất.

Lúc này mặt trời vừa chen lặn, Xuân vương sắp đặt quân cơ, truyền mỗi người giắt một lá cờ, xem quân mình cho phân biệt. Đầu canh một sửa sang cơm nước, tới canh ba truyền lệnh xuất dinh, tam quân đều thẳng tới dưới thành, xuất pháo lên làm ám hiệu. Quân trong thành lúc ấy nghe được hiệu pháo cũng phát ba tiếng liên châu và mở hết cửa ra. Chung hậu lại với Xuân vương dẫn quân áp vào truyền chia binh giữ bốn cửa thành cho nghiêm ngặt.

Lúc ấy Ngô Khởi, Tôn Thiện và Hoa Cẩm, ba thầy trò đang đi tuần bỗng nghe có tiếng pháo nổ, vua tôi thấy kinh hồn hết vía, cùng nhau muốn trở vào quân Chiêu Dương viện mà cứu Hạ Nghinh Xuân, kế thấy kỳ bài chạy tới thưa rằng:

– Bình Vô Diệm đã vào thành, xin Hoàng gia phải kiếm sinh lộ mà bôn đào, kẻo để lâu chúng nó phòng thủ thành môn, e khó nổi sinh phương tẩu thoát.

Ngô Khởi nghe báo nát gan nát ruột, bèn than rằng:

– Bỏ làm sao cho được chỗ hữu tình. Thương ôi! Hạ Nghinh Xuân có gặp nhau đi nữa cũng là tái sinh kiếp khác, hay là trong mơ tưởng chiêm bao giấc điệp, có như vậy mới gặp mặt nhau, biết bao nhiêu muôn thảm ngàn sầu, trời nỡ khiến Sâm Thương hai ngả.

Ngô Khởi than vừa dứt tiếng, quân lại tới báo nữa rằng:

– Quân Tề đã áp tới, xin Bệ hạ đi cho mau.

Ngô Khởi cực chẳng đã lau nước mắt phân ly, cơn nguy biến mắt cũng còn ngó lại. Thầy trò đều sát khai huyết lộ, phá cửa thành vừa đi đến làng Châu Thôn, bỗng nghe hiệu pháo nổ vang, làm đầu có một viên đại tướng, tay cầm Tuyên Hoa phủ, ngó lại là Bắc Lộ vương gia, Ngô Khởi thấy mặt đã hết hồn, cùng nhau đánh không đầy mười hiệp, bị Khổng Đại sinh cầm tróc hoạch, tam quân bắt Ngô Khởi bỏ vô tù xa, dẫn trở về Lâm Trì phục chỉ.

Còn Hạ Nghinh Xuân không thấy mặt Ngô Khởi thì chẳng an giấc điệp màn loan, kế nghe tiếng pháo nổ vang, thấy Yến Anh dẫn binh vào cung áp bắt, lại thấy bốn vị Vương phi đều đến, Nghinh Xuân chịu trói bó tay, đi theo quân dẫn ra đại điện.

Khi Chung hậu dẫn binh vào thành rồi, thẳng vào Kim Loan điện, văn võ bá quan đều tựu tới, cùng nhau bái kiến Nương nương, kế thấy Khổng Đại dẫn Ngô Khởi đem về, giây lát thấy Yến Anh cùng bốn vị Vương phi cũng đem Nghinh Xuân tới nạp. Vừa muốn buông lời tra hỏi, thấy Bạch Liên ở trên đám mây bước xuống giữa sân chầu và thấy Tuyên Vương ở trong giỏ bước ra, bá quan tới nghinh tiếp lên bảo điện.

Vợ chồng cùng nhau trò chuyện, rồi Tuyên Vương mới phán hỏi Ngô Khởi rằng:

– Gian thần tua tỏ hết căn do, vì ai mà gây nên hoạ hoạn?

Ngô Khởi cúi đầu tâu rằng:

– Tại Tây cung làm nên họa hoạn, tội thần thật không biết không hay, nhờ thánh minh cho được toàn thây, muôn kiếp nguyện làm thân khuyển mã.

Tuyên Vương phán rằng:

– Tội mi xử lăng trì đà đáng, gây tai hoạ đã đôi ba phen. Đao phủ quân! Dẫn nó ra trước pháp trường, y quốc luật ngõ hầu răn chúng.

Quân đao phủ vâng lệnh, thóp ngực Ngô Khởi dắt đi, tới nơi rút thẳng Ngô Khởi lên cây, mỗi người cầm một cái đao, xúm nhau lại xẻo thịt. Ngô Khởi than trời kêu đất, máu dầm dề hết thịt tới xương, cắt ra tan nát như tương, mổ tới ruột thì đã hết thở.

Thương ôi, mấy thu chẫn, tiên sơn học nghệ, vì tham dâm nên phải uổng công, dầu cho binh thơ chiến sách nằm lòng, trời cũng chẳng giúp loài vô đạo. Khi Ngô Khởi đã chết rồi, thình lình thổi lên một trận gió, khoét lấy mất hai tròng con mắt, việc dị kỳ ai nấy đều kinh.[102]

Khi đã hành hình Ngô Khởi xong rồi, Trị điện quan trở về phục chỉ, Tuyên Vương lại hỏi tới Hạ Nghinh Xuân. Nghinh Xuân quỳ lạy khóc lóc kêu vang, và thú thật hết tình do sau trước, Tuyên Vương nghe mấy tiếng oanh thinh kiều ngữ, lại thêm mềm ruột nát gan, Chung hậu thấy Thiên tử đã không có chủ trương cũng tức cười, bèn buông lời phán hỏi rằng:

– Như Thánh hoàng muốn Ai gia tha con tiện tỳ, việc đó cũng không khó chi, vậy Nghinh Xuân phải tới Thanh Châu nói với Ngô Trung, bảo nó mau mau hàng đầu quy thuận.

Nghinh Xuân nghe nói mừng quýnh và xin lĩnh mệnh, kế đó bãi triều, Nghinh Xuân cũng còn bị tạm giam tại ngục thất.

Còn Điền Đan, Chung Long, Chung Hổ, Tống Thiên và Tống Vạn, lĩnh mệnh dẫn binh đi vây khốn Thanh Châu, bị Ngô Trung là một người thông hiểu binh cơ, nên khó bề hãm thành gấp được. Còn Ngô Trung hay được tin dữ, cũng đốc quân canh thủ thành trì đêm ngày cho nghiêm ngặt.

Nói về Lưu Tuý Vân khi phục linh vô tới hoa viên, đến đó thấy người ta vây đứng đông đầy, lại có một người đàn bà tuổi chừng năm sáu chục, Tuý Vân liền bước tới han hỏi, bà già ấy đáp rằng:

– Ta chẳng phải là ai lạ, ta là vợ của lão Thừa tướng Yến Anh, vâng lời lão gia căn dặn tới đây mà cứu Bắc cung Trịnh thị.

Tuý Vân nghe nói lật đật thi lễ và nói rằng:

– Bây giờ muốn cứu người chúng ta phải sắp nhau hạ bái.

Lão phu nhân cả đẹp, hai người quỳ xuống lạy nơi cổ tỉnh, giây lát nghe nổ một tiếng vang tựa sấm, bảo tháp bay hết lên không trung, lại thấy mây lành năm sắc tường

[102] Ấy là hồn công chúa Lỗ Lâm theo báo oán

quan, gió thổi đưa thây Ngọc Thiền lên khỏi giếng, ai nấy cũng lấy làm lạ, cùng nhau bồng để lên giường.

Ngọc Thiền như thể giấc mê, còn có chút hơi ra vô hoi hóp, Tuý Vân mới dùng tiên thiên pháp lực, cạy răng ra mà thổi hơi vào, giây lâu hơi nóng truyền thân, thấu đủ mười hai kinh lạc. Ngọc Thiền thở mạnh được, tức thì cử động chân tay, bèn lồm cồm ngồi dậy. Cung nhân bước tới thưa rằng:

– Có Lưu vương phi và Quản thị phu nhân đến đây ra phép cứu Nương nương, nên mới được thoát ly tai nạn.

Ngọc Thiền nghe nói như tỉnh giấc chiêm bao, liền đứng dậy bước xuống giường tạ ơn cứu mạng, rồi đồng đem nhau trở về cung điện.

Khi Ngọc Thiền về đến, vào thẳng triều bái Thiên tử và Quốc mẫu. Chung hậu thấy mặt Ngọc Thiền thì cả mừng, liền truyền quân dọn yến, Ngọc Thiền mới thuật lại các việc Ngô Khởi với Hạ Nghinh Xuân…

Vợ chồng Tuyên Vương ai cũng đều giận. Tiệc mãn rồi Ngọc Thiền từ biệt xin về cung. Chung hậu bèn nói:

– Vương muội khi gieo mình xuống cổ tỉnh, bây giờ sức mạnh hơn muôn người, phải siêng năng tập đọc binh thơ, để lâm cơn nguy biến phòng khi hữu dụng.

Nói rồi liền đưa một cuốn binh thơ và Chiêu Dương ngọc tỷ giao cho Ngọc Thiền. Trịnh Ngọc Thiền tiếp lấy tạ ơn, rồi trở về cung an nghỉ.

Chung hậu lại truyền Bắc Lộ vương tra điểm tam quân, để đi bình định Thanh Châu. Tuyên vương rơi luỵ nói rằng:

– Nay Ngự thê đi theo việc chinh chiến nữa, ở Lâm Tri nếu thoản có sự gì nguy hiểm, thì làm sao? Quả nhân lại đêm ngày trông tưởng ước ao, chúc cho Ngự thê kỳ khai đắc thắng.

Chung hậu tâu rằng:

– Thần thê đi đây chẳng bao lâu mà ngại, như có chầy cũng nội hai mươi ngày, nếu ở nhà có việc chi nguy thì đã có Bắc cung bình phục.

Nói rồi lại truyền quân tới nam lao, bỏ Nghinh Xuân vào tù xa chở đi luôn qua Thanh Châu đại chiến. Quân sĩ sắp đặt xong rồi, phát ba tiếng pháo, mở cửa thành kéo binh ra, Tuyên Vương cũng đưa Chung hậu ra khỏi xa Ngọ Môn mới trở lại.